

V I Lenin

Tal på ett sammanträde med allryska centrala exekutivkommittén, Moskvas stadssovjet och representanter för företagskommittéer och fackföreningar i Moskva den 29 juli 1918

(Applåder som övergår till ovation) Kamrater, vi har vid flera tillfällen påpekat i partipressen, i sovjetinstitutioner och i massagitationen, att tiden före den nya skörden är den svåraste, tyngsta och mest kritiska perioden för den socialistiska revolutionen som har inletts i Ryssland. Jag tror att vi nu kan säga att denna kritiska situation har kulminerat. Detta därför att det nu blivit helt och definitivt klart vem som är anhängare av den imperialistiska världen, de imperialistiska länderna, och vem som är anhängare av den socialistiska sovjetrepubliken. Det skall framför allt sägas, att sovjetrepublikens militära situation först nu slutgiltigt klarnat. Den tjeckoslovakiska kårens resning” betraktades till en början av många som en episod i de kontrarevolutionära revolterna. Pressuppgifterna om att det brittisk-franska kapitalet, de brittisk-franska imperialisterna medverkade i myteriet tillmätte vi inte tillräcklig betydelse. Vi bör nu återkalla i minnet hur händelserna utvecklades i Murmansk, i de sibiriska trupperna och i Kubanområdet, hur briter och fransmän i förbund med tjeckoslovakerna och under mycket nära medverkan av den brittiska bourgeoisin sökte störta sovjeterna. Alla dessa fakta visar nu, att den tjeckoslovakiska rörelsen var en länk i den systematiska politik, med vilken de brittisk-franska imperialisterna sedan länge planerade att strypa Sovjetryssland, i syfte att åter dra in Ryssland i de imperialistiska krigens ring.

Denna kris måste nu lösas av de breda folkmassorna i Sovjetryssland, eftersom vi nu inser att det är fråga om en kamp för att bevara den socialistiska sovjetrepubliken inte bara mot tjeckoslovakernas kontrarevolutionära kupp eller kontrarevolutionära anslag överhuvudtaget utan om en kamp mot hela den imperialistiska världens anstormning.

Jag vill i första hand påminna om att den brittisk-franska imperialismen sedan länge direkt har medverkat i det tjeckoslovakiska myteriet. Jag erinrar om den artikel som publicerades i det tjeckoslovakiska kommunistiska partiets centralorgan Prukopnik Svobody den 28 juni och som återgavs i vår press:

”Den 7 mars fick nationalrådets avdelning det första bidraget – miljoner rubel – från den franske konsuln.

Pengarna utbetalades åt en viss hr Sip, en medarbetare vid nämnda avdelning.

Den 9 mars fick samme Sip ytterligare 2 miljoner, den 25 mars fick han en miljon till, den 26 mars erhöll vice ordföranden i nationalrådet hr Bohumil-Cermák 1 miljon och den 3 april fick hr Sip ytterligare 1 miljon.

Från den 7 mars till den 4 april utbetalade alltså den franske konsuln 8 miljoner till nationalrådets avdelning.

Utän datering erhöll hr Sip 1 miljon, hr Bohumil-Cermák 1 miljon och hr Sip återigen 1 miljon.

Dessutom fick en okänd person 188 000 rubel. Summa 3 188 000 rubel. Tillsammans med de ovannämnda 8 miljonerna har den franska regeringen överlämnat 11 188 000 rubel till nationalrådets avdelning.

Av den brittiske konsuln har avdelningen mottagit 80 000 pund. Allt som allt fick alltså det tjeckiska nationalrådets ledare från den 7 mars till den första myteridagen omkring 15 miljoner

rubel, från den franska och den brittiska regeringen. För denna summa såldes den tjeckoslovakiska armén till de franska och brittiska imperialisterna”.

De flesta av er läste naturligtvis på sin tid detta i tidningarna, och vi har naturligtvis aldrig någonsin betvivlat att imperialisterna och finansmagnaterna i Storbritannien och Frankrike skulle spänna sina krafter till det yttersta för att störta sovjetmakten, för att orsaka den alla slags svårigheter. Men då hade ännu inte hela det händelseförlopp utvecklats som visar, att vi här har att göra med ett militärt och finansiellt kontrarevolutionärt fälttåg mot sovjetrepubliken, som uppenbart hade planerats för länge sedan och i månader systematiskt och oavslutligt förberetts av alla representanter för den brittisk-franska imperialismen. När vi idag tar händelseutvecklingen i dess helhet, jämför den tjeckoslovakiska kontrarevolutionära rörelsen med trupplandsättningen i Murmansk – vi vet att briterna där landsatte minst 10 000 man som under förevändning att försvara Murmansk i själva verket ryckte in i landet, intog Kem och Soroki och sedan fortsatte vidare österut från Soroki och började skjuta våra sovjetfunktionärer; vi läser i tidningarna att flera tusen järnvägsarbetare och andra arbetare i norra Ryssland flyr från dessa räddare och befriare eller rättare sagt dessa nya imperialistiska förtryckare som sliter sönder Ryssland från andra hållet – när vi jämför alla dessa fakta framträder det allmänna sambandet mellan händelserna klart och tydligt för oss. På sistone har vi också fått nya bekräftelser på arten av den brittisk-franska offensiven i Ryssland.

Redan av geografiska skäl är det förståeligt att denna imperialistiska offensiv mot Ryssland inte kan anta samma form som i Tyskland. Någon gemensam gräns mot Ryssland, av samma slag som Tyskland har, existerar inte och inte heller är trupperna lika stora. Storbritanniens företrädesvis koloniala och maritima militära styrka har sedan länge, i flera decennier, tvingat briterna att förfara annorlunda i sina erövringståg, att framför allt söka skära av det land som de anfaller från försörjningskällorna och välja strykningsmetoden under förevändning av hjälp i stället för en direkt, omedelbar och häftig krigsaktion. Av de meddelanden vi fått på sistone framgår det att Aleksejev, som ryska soldater och arbetare känner till sedan lång tid och som för inte länge sedan intog kosackbyn Tichoretskaja, utan tvivel dragit nytta av den brittisk-franska imperialismens hjälp. Upproret i Tichoretskaja fick bestämdare former, uppenbarligen återigen därför att den brittisk-franska imperialismen hade ett finger med i spelet.

Till slut fick vi igår veta att den brittisk-franska imperialismen har lyckats med ett mycket effektivt drag i Baku. I stadssovjeten där skaffade de sig en majoritet på cirka 30 röster mot vårt parti, mot bolsjevikerna, och de tyvärr mycket fåtaliga vänstersocialistrevolutionärerna som inte följde sina partikamrater i Moskva i deras skändliga äventyr och svekfulla förräderi utan tillsammans med sovjetmakten gick emot imperialism och krig. Just mot denna kärna i stadssovjeten som är sovjetmakten trogen och som dittills innehaft majoriteten fick den brittisk-franska imperialismen denna gång en övervikt på 30 röster genom att en övervägande del av företrädarna för det armeniska halvsocialistiska partiet Dasjnaksutiun gick över på dess sida. (*Läser telegrammet*)

”Den 26 juli retirerade förbandet i Adzjikabul till ställningar vid at enligt order av folkkommissarie Korganov. Sedan förbandet i Sjemacha och Maraza dragits tillbaka gick fienden till anfall längs Pirsagatflodens dalgång. Den första striden med förtruppen ägde rum vid byn Kubala.

Samtidigt satte sig en stor kavalleritrupp i rörelse från Kurafloren i söder mot stationen Pirsagat. För att hålla stationen Adzjikabul måste alla truppstyrkor tänjas ut åt tre håll väster om Adzjikabul och norr och söder om Navaga-Pirsagatdalen. En så utdragen front skulle beröva oss alla reserver, omöjliggöra varje framstöt mot fienden på grund av frånvaron av kavalleri och även försätta Adzjikabulgruppen i ett svårt läge ifall fronten genombröts i norr eller söder. På grund av detta läge samt för att bevara truppernas stridsduglighet gavs order om återtåg från Adzjikabul till ställningarna vid Aljat. Återtåget skedde i full ordning. Viktiga järnvägsanläggningar, stationsbyggnaden i Adzjikabul samt fotogen- och oljecisterner sprängdes i luften. Den allmänna offensiven

ledde till fiendeaktivitet i Dagestan. Den 24 juli anföll fienden i stora skaror i fyra riktningar. Efter en dygnslång strid intog vi fiendens löpgravar, fienden skingrade sig i skogen och endast natten hindrade fortsatt förföljande. Från Sjura meddelades den 24 juli om framgångsrika strider i stadens omgivningar. Fienden som står under f d dagestanska officerares befäl slåss hårdnackat och organiserat; dagestanska bönder tar aktiv del i striderna vid Sjura.

Högerpartierna i Baku stack upp huvudet och började energiskt agitera för att briter skulle tillkallas. Den brittiskvänliga agitationen stöds livligt av armébefälet och sprids till frontförbanden. Armén har desorganiserats. Den brittiska orienteringen har på sistone haft stor framgång bland de förtvivlade och uttröttade massorna.

Under inverkan av högerpartiernas förljugna provokationsverksamhet har den kaspiska örlogsflottiljen antagit några mot varandra stridande resolutioner om briter. Den har förts bakom ljuset av brittiska lejda och frivilliga agenter och har blint litat på det brittiska stödets uppriktighet ända till den senaste tiden.

Enligt de senaste meddelandena har briter ryckt fram i Persien och intagit Resht (Giljan). I Resht slogs briter i fyra dagar mot Kuchuk-Khan och tysk-turkiska förband som förenat sig med honom och som leds av musavatister som flytt från Baku. Efter striderna Resht anhöll briter om bistånd från vår sida, vilket våra representanter i Persien vägrade ge. Briter segrade i Resht. Men de har nästan inga väpnade styrkor alls i Persien. Det är t ex klart att de har endast 50 man i Enzeli. De behöver bensin och erbjuder oss bilar i utbyte. Utan bensin kan de inte rycka fram.

Den 25 juli sammanträdde sovjeten för andra gången för att dryfta det politiska och det militära läget, och högerpartierna ställde frågan om briter. Utomordentlige kommissarien för Kaukasien kamrat Sjaumjan förklarade med hänvisning till 5:e sovjetkongressens resolution och Stalins telegram på uppdrag av centrala folkkommissariérådet, att det var otänkbart att briter skulle tillkallas, och krävde att frågan skulle avföras från dagordningen. Kamrat Sjaumjans krav förkastades med en obetydlig röstövertikt, mot vilket han energiskt protesterade i egenskap av representant för de centrala myndigheterna. En rapport av delegater som besökt fronten åhördes. Med en majoritet av 259 röster bestående av högersocialistrevolutionärer, högerdasjnaker och mensjeviker mot 236 bolsjeviker, vänstersocialistrevolutionärer och vänsterdasjnaker antogs en resolution om att kalla på briter och bilda en regering av alla sovjetpartier som erkänner folkkommissariernas råd. Resolutionen fördömdes kraftigt av vänstern. Sjaumjan förklarade att han betraktade det fattade beslutet som ett nesligt svek och höjden av otacksamhet mot arbetarna och bönderna i Ryssland och att han som representant för de centrala myndigheterna avsåg sig allt ansvar för det. Bolsjevikerna, vänstersocialistrevolutionärerna och vänsterdasjnaker tillkännagav att de inte skulle ingå i en samlingsregering och att folkkommissariernas råd skulle avgå. Kamrat Sjaumjan förklarade på uppdrag av de tre vänstergrupperna att en administration, som i realiteten brutit med sovjetmakten i Ryssland genom att kalla på briter, imperialismens representanter, inte kunde få stöd från Sovjetryssland. Genom sin svekfulla politik att tillkalla briter hade den lokala sovjeten brutit med Ryssland och de partier som stödde sovjetmakten.

Högerpartierna är alldeles förvirrade i samband med folkkommissariérådets beslut att avgå. Stämningen i distrikten och vid fronten har starkt förändrats efter meddelandena om det uppkomna läget. Matroserna har förstått att de förs bakom ljuset av förrädarna, vilka vill få till stånd en brytning med Ryssland och avskaffa sovjetmakten. Folkmassornas inställning till briter förändras. Exekutivkommittén samlades igår till extra sammanträde i samband med folkkommissariérådets avgång. Det beslöts att alla folkkommissarier skulle stanna kvar på sina poster och fortsätta sin verksamhet som förr tills frågan om makten avgjorts på sammanträde med sovjeten den 31 juli. Exekutivkommittén fattade beslut om brådskande åtgärder för att bekämpa den annalkande kontrarevolutionen. Fienderna bedriver sin verksamhet i de brittisk-franska partiernas hägn. Pressbyrå vid Bakus folkkommissariéråd.”

Liksom ni ständigt kan iaktta i våra grupper, som kallar sig socialister men aldrig brutit kontakterna med bourgeoisin, så uttalade man sig denna gång även där för att kalla på brittiska trupper till Bakus försvar.” Vi vet redan alltför väl vad ett sådant tillkallande av

imperialistiska trupper till sovjetrepublikens försvar innebär. Vi vet vad som avsågs med den inbjudan som utgick från bourgeoisin och en del socialistrevolutionärer och mensjevnikerna. Vi vet vad som avsågs med den inbjudan som utgick från mensjevnikledarna i Tiflis, i Georgien.

Vi kan nu säga att det enda parti, som aldrig kallat på imperialisterna och inte bildat något rövarförbund med dem utan endast retirerat när förtryckarna gått till offensiv, är bolsjevikernas, kommunisternas parti. (*Applåder*) Vi vet att våra kommunistiska kamrater i Kaukasien hade försatts i en särskilt svår situation, eftersom de överallt sveks av mensjevnikerna, vilka direkt allierade sig med de tyska imperialisterna, självfallet under förevändningen att det gällde att försvara Georgiens oberoende.

Ni vet alla mycket väl att denna oavhängighet har blivit rena rama bedrägeriet. I själva verket har Georgien ockuperats av de tyska imperialisterna, ett förbund har ingåtts mellan tyska bajonetter och mensjevikregeringen mot bolsjevikiska arbetare och bönder. Därför hade våra kamrater i Baku tusen gånger rätt när de utan att blunda det minsta för faran sade sig: vi skulle aldrig vara emot en fred med en imperialistisk stormakt till priset av att vi måste avstå från en del av vårt territorium, bara detta inte skulle skada oss, fjättra våra trupper genom ett förbund med förtryckarbajonetter och beröva oss möjligheten att fortsätta vår socialistiska omdaningsverksamhet.

Men när frågan står så, att man genom att tillkalla briterne för ett föregivet försvar av Baku kallar på en stormakt som redan slukat hela Persien och länge med sina stridskrafter lurat på ett tillfälle att erövra södra Kaukasien, dvs underkastar sig den brittisk-franska imperialismen, så kan vi i detta fall utan den minsta tvekan eller villrådighet konstatera att våra kamrater i Baku, hur svårt deras läge än var, när de tillbakavisade en sådan fred gjorde det enda som är värdigt människor som är socialister inte bara i ord utan också i handling. Att beslutsamt betacka sig för varje överenskommelse med de brittisk-franska imperialisterna var det enda rätta steg kamraterna i Baku kunde ta, eftersom det inte går att tillkalla dem utan att förvandla den självständiga socialistiska makten, om det också bara är fråga om ett avskuret område, till det imperialistiska krigets slav.

Därför kan vi inte hysa något tvivel om vilken betydelse händelserna i Baku har i det allmänna händelseförloppet. Igår fick vi veta att ett kontrarevolutionärt uppror brutit ut i en del städer i Centralasien under klar medverkan av briterne som forskansat sig i Indien. De har helt ställt Afghanistan under sig och där för länge sedan skapat en bas såväl för att utvidga sina koloniala besittningar och kuva andra folk som för att anfälla Sovjetryssland. Och när nu dessa enskilda länkar blivit uppenbara för oss, så har vår republiks nuvarande militära och allmän-strategiska situation helt klarnat. Murmansk i norr, den tjeckoslovakiska fronten i öster, Turkestan, Baku och Astrachan i sydöst – vi ser att nästan alla länkar i den kedja som smitts av den brittisk-franska imperialismen har förenats.

Vi ser nu utmärkt väl att godsägarna, kapitalisterna och kulakerna, vilka alla av skäl som givetvis är rätt naturliga för dem hyser ett häftigt hat mot sovjetmakten, nu även gått till aktion där, om också i något andra former än vad godsägarna, kapitalisterna och kulakerna gjorde i Ukraina och i andra från Ryssland lösryckta områden. Som den brittisk-franska imperialismens lakejer har de bemödat sig att till varje pris skada sovjetmakten så mycket de kunde. Med krafter inom Ryssland kunde de inte göra det och beslöt då att agera inte med ord, inte med hänvändelser, i herrar Martovs anda, utan tillgrep kampmetoder i större skala, nämligen militära aktioner. Detta bör framför allt uppmärksammas, detta bör vi koncentrera hela vår agitation och propaganda på och i överensstämmelse därmed flytta tyngdpunkten i hela vårt sovjetiska uppbyggnadsarbete.

Det är ett grundläggande faktum, att det nu är de imperialistiska krafterna i en annan koalition som agerar, inte i den tyska utan den brittisk-franska som besatt en del av landet och använder den som bas. Tidigare förhindrades ett direkt angrepp på Ryssland genom geografiska förhållanden, men nu har den brittisk-franska imperialismen som under fyra år dränkt hela världen i blod i kampen om världsherravälde på omvägar ryckt fram helt nära Ryssland för att strypa sovjetrepubliken och dra in Ryssland i det imperialistiska kriget. Ni vet utmärkt väl, kamrater, att vi alltsedan Oktoberrevolutionens början ställde oss som huvudmål att få slut på det imperialistiska kriget. Vi gjorde oss emellertid aldrig några illusioner om att det skulle gå att störta den internationella imperialismen genom proletariats och de revolutionära massornas insatser i ett land, oavsett vilka hjältemodiga stämningar som skulle råda bland dem och hur välorganiserade och väldisciplinerade de än skulle vara. Detta kan göras endast genom proletariats gemensamma insatser i alla länder.

Men vad vi uträttat är att alla förbindelser med all världens kapitalister bröts i ett land. Det finns inte ett enda tråd som förbinder vår regering med någon enda imperialist, och sådana trådar kommer det aldrig att finnas oavsett vilken väg vår revolution följer i fortsättningen. Vad vi har uträttat är att den revolutionära rörelsen mot imperialismen under de åtta månader vår makt bestått tagit ett stort steg framåt, och att det i ett av imperialismens huvudcentra, Tyskland, i januari 1918 gick så långt som till en väpnad sammanstötning och ett blodigt underkuvande av denna rörelse.” Som ingen annan revolutionär regering i något annat land har vi gjort vår revolutionära insats i internationell, världsomfattande måttstock, men vi har inte invaggat oss i förhoppningar om att detta kan uppnås enbart genom ett lands krafter. Vi visste att våra ansträngningar oundvikligen utmynnar i världsrevolution och att det krig som börjats av de imperialistiska regeringarna inte kan stoppas genom dessa regeringars handlande. Kriget kan avslutas endast genom hela proletariats ansträngningar, och när vi som kommunistiskt arbetarparti kom till makten samtidigt som det kapitalistiska borgarväldet fanns kvar i andra länder, bestod vår närmaste uppgift som sagt i att behålla makten, att låta socialismens fackla brinna för att så många gnistor som möjligt från den skulle fortsätta att falla på den socialistiska revolutionens allt starkare eld.

Det var en utomordentligt svår uppgift överallt, och vi löste den tack vare att proletariats just slog vakt om den socialistiska republikens vinningar. Denna uppgift ledde till en synnerligen svår och kritisk situation, eftersom det ännu inte brutit ut en socialistisk revolution i detta ords egentliga bemärkelse i något enda land, även om den ryckt ojämförligt mycket närmare i länder som Italien och Österrike. Men eftersom den ännu inte brutit ut, har vi framför oss en ny framgång för den brittisk-franska imperialismen och följaktligen världsimperialismen. I väst finns den tyska imperialismen kvar som en imperialistisk militär erövringsstyrka, medan den brittisk-franska imperialismen fått fotfäste i nordöstra och södra Ryssland. Den visar oss åskådligt och tydligt, att den är redo att åter dra in Ryssland i det imperialistiska kriget, att underkuva Ryssland som självständig socialistisk stat, vilken fortsätter sin socialistiska verksamhet och propaganda i en omfattning som hittills saknat motstycke i världen. Mot detta har den brittisk-franska imperialismen vunnit en stor framgång och efter att ha inringat oss inriktar den alla sina ansträngningar på att underkuva Sovjetryssland. Vi inser mycket väl, att denna framgång för den brittisk-franska imperialismen har ett ouplösligt samband med klasskampen.

Vi har alltid sagt – och revolutionerna har bekräftat det – att när det blir fråga om grundvalarna för utsugarnas ekonomiska makt, om deras egendom som gör det möjligt för dem att förfoga över tiotals miljoner arbetares och bönders arbete, som gör det möjligt för godsägarna och kapitalisterna att sko sig – när det alltså blir fråga om kapitalisternas och godsägarnas privategendom så glömmer de alla sina fraser om fosterlandskärlek och oavhängighet. Vi vet utmärkt väl att kadeterna, högernationalistrevolutionärerna och

mensjevikerna slagit alla rekord när det gäller att alliera sig med de imperialistiska makterna, sluta rövarfördrag och förråda sitt land till den brittisk-franska imperialismen. Exempel på detta är Ukraina och Tiflis. Alliansen mellan mensjevikerna, högersocialistrevolutionärerna och tjeckoslovakerna är tillräckligt belysande. Även vänstersocialistrevolutionärernas aktion, när de ville dra in Ryska republiken i kriget för att gynna vitgardisterna i Jaroslavl, visar tillräckligt klart att då det blir fråga om klassprofiterna säljer bourgeoisin fosterlandet och kohandlar med vilka främmande krafter som helst mot sitt folk. Revolutionernas mer än hundraåriga historia har visat att sådan har de borgerliga klassintressenas, den borgerliga klasspolitikens lag varit i alla tider och i alla länder, och denna sanning har om och omigen bekräftats av den ryska revolutionens historia. Det förvånar därför inte det minsta att den nuvarande skärpningen av det internationella läget för sovjetrepubliken är förknippad med en tillspetsning av klasskampen inom landet.

Vi har flera gånger sagt att perioden före den nya skörden i detta avseende, var gäller en tillspetsning av livsmedelskrisen, är den svåraste tiden. Ryssland hotas att hemsökas av hungersnöd, ett hot som ökat oerhört just därför att de imperialistiska rövarens plan går ut på att skära av Ryssland från kornbodarna. I det avseendet räknar de alldeles riktigt med att just i de sädesrika ytterområdena finna ett socialt klasstöd, finna trakter där kulakerna, de rika bönderna, som profiterat på kriget och som lever på andras arbete, de fattigas arbete, dominerar. Dessa element har som ni vet lagt undan tiotusentals och hundratusentals rubel och de har mycket stora spannmålsförråd. Dessa människor som missbrukat folkets nödläge för att sko sig, som ansåg sig ha desto större skäl att plundra och håva åt sig ju värre invånarna i huvudstaden hade det – dessa kulakelement utgjorde just som ni vet det främsta och farligaste stödet för den kontrarevolutionära rörelsen i Ryssland. Klasskampen har här nått ner till själva källdjupet. Det finns inte en enda by utan klasskamp mellan en försvinnande liten klick av kulaker och det stora flertalet av arbetande människor, nämligen fattigbönderna och den del av medelbönderna som inte har några spannmålsöverskott, som ätit upp dem för länge sedan och som inte profiterat på andras bekostnad. Denna klasskamp har spritt sig till alla byar.

När vi fastställde våra politiska planer och offentliggjorde våra dekret – de allra flesta bland de närvarande känner naturligtvis till dem –, när vi som sagt skrev och genomförde dekreten om att organisera fattigbönderna, så såg vi klart och tydligt att det snart skulle komma att gälla den för hela revolutionen mest avgörande och fundamentala frågan, den mest avgörande och fundamentala frågan, nämligen frågan om makten, huruvida proletariatet skulle behålla makten. Skall proletariatet till sig ansluta fattigbönderna som det inte har några meningsskiljaktigheter med, skall det på sin sida kunna vinna över de bönder som inte har några meningsbrytningar med proletariatet, skall det samla hela denna massa som är spridd, isolerad och splittrad i byarna – och i det avseendet inte nått samma nivå som arbetarna i städerna – mot det andra lägret, mot godsägarnas, imperialisternas och kulakernas läger?

I allas vår åsyn har fattigbönderna börjat sammansvetsas enastående snabbt. Revolutionen lär, brukar man säga. Klasskampen lär verkligen, i praktiken, att allt slags hyckleri i ett partis ståndpunktstagande omgående förpassar detta parti till den plats det förtjänar. Ett åskådligt exempel är den politik som förts av vänstersocialistrevolutionärerna, ett parti som på grund av hållningslöshet och oförnuft började vackla just när livsmedelsfrågan ställdes på sin spets. De försvann som parti och blev en bricka i händerna på vitgardisterna i Jaroslavl. (*Applåder*)

Kamrater, denna tillspetsning av klasskampen i samband med livsmedelskrisen, just när vi fått en uppfattning om den rika nya skörden som emellertid för närvarande inte kan bärgas, när de av hunger lidande invånarna i Petrograd och Moskva hetsas av kulakelement och bourgeoisin vilka gör förtvivlade ansträngningar och skriker: nu eller aldrig – allt detta förklarar den upprorsvåg som sveper över hela Ryssland. Upproret i Jaroslavl bröt ut och vi ser det brittisk-

franska inflytandet, vi ser de kontrarevolutionära godsägarnas och borgarnas beräkningar. Där spannmålsfrågan togs upp lade man hinder i vägen för ett spannmålsmonopol, och utan detta monopol kan det inte finnas någon socialism. Just i denna fråga måste bourgeoisin sluta sig samman, där har den ett djupare stöd än bönderna. Den avgörande striden mellan socialismens krafter och det borgerliga samhället kommer i varje fall, på ett eller annat sätt, idag eller imorgon, av en eller annan anledning. Vacklan kan endast förekomma hos pseudosocialister, t ex hos våra vänstersocialist-revolutionärer. När man märker att socialister vacklar i denna fråga, i denna nyckelfråga, så visar det att de är pseudosocialister som inte är värda ett dugg. Under revolutionen förvandlas dessa socialister i praktiken till viljelösa brickor som flyttas av franska generaler. Vilken roll dessa brickor spelar visade den f d centralkommittén i det f d vänstersocialistrevolutionära partiet.

Kamrater, dessa förenade ansträngningar av den brittisk-franska imperialismen och den kontrarevolutionära ryska bourgeoisin har resulterat i att vi nu har ett inbördeskrig från ett håll som inte alla väntade sig och klart insåg och att det smält samman med det yttre kriget till en oskiljaktig helhet. Kulakupproret, det tjeckoslovakiska myteriet och rörelsen i Murmansk – det är ett och samma krig som hotar Ryssland. Vi drog oss ur kriget på den ena kanten genom att sluta en oerhört tung fred som vållade oss enorm skada. Vi visste att vi slöt en fred som påtvingats med våld men sade, att vi kunde fortsätta vår propaganda och vårt uppbyggnadsarbete och därmed undergräva den imperialistiska världen. Vi har lyckats göra detta. Tyskland förhandlar nu med oss om hur många miljarder det skall pungslå Ryssland på enligt Brest-freden, men det har erkänt alla rationaliseringar som företagits i vårt land enligt dekretet av den 28 juni. Tyskland har inte tagit upp frågan om privatäganderätt till jorden i republiken, och detta måste framhållas som motvikt till den oerhörda lögn som spreds av Spiridonova och liknande vänstersocialistrevolutionärer, en lögn som godsägarna drog nytta av och som nu upprepas av de mest okunniga och efterblivna svarta hundradena. Denna lögn måste vederläggas och avslöjas.

I själva verket fick vi, trots att fredsvillkoren var så svåra för oss, möjlighet att bedriva ett fritt socialistiskt uppbyggnadsarbete i landet och på denna väg har vi vidtagit åtgärder som nu blir kända i Västeuropa och utgör mycket effektivare propagandainslag än förr.

Och nu ligger det så till, att när vi på det ena hållet drog oss ur kriget mot en koalition, så utsattes vi genast för imperialismens anfall från ett annat håll. Imperialismen är en världsföreteelse, det är en kamp för uppdelning av hela världen, hela jorden, och för den ena eller andra rövarklickens välde. Nu är det en annan rövargrupp, den brittisk-franska, som kastar sig över oss och säger: drar er in i kriget igen. Deras krig flyter samman med inbördeskriget till en enda helhet och detta utgör den främsta orsaken till den nuvarande situationen då krigsfrågan, de militära händelserna, åter skjuts i förgrunden som revolutionens huvudfråga, dess kardinalfråga. Detta är den största svårigheten, därför att folket är trött på kriget, uttröttat av det som aldrig tidigare. Kriget har varit en sådan hemsökelse och plåga för det ryska folket att det skulle kunna jämföras med en man som blivit genompryglad nästan till döds och som man därför varken kan vänta sig aktivitet eller arbetslust av. Detta nära fyraåriga krig, vilket drabbade ett land som plundrats, pinats och trampats i smutsen av tsarismen, självhärskardömet, bourgeoisin och Kerenskij, framkallade därför av flera anledningar avsky hos det ryska folket, blev den allra främsta orsaken till de enorma svårigheter vi upplever.

Å andra sidan har denna händelseutveckling lett till ett alldeles bestämt krig. Vi har åter hamnat i krig, vi befinner oss i krig, och detta krig är inte enbart ett inbördeskrig mot kulaker, godsägare och kapitalister som nu sammangaddat sig mot oss. Nu har vi redan mot oss den brittisk-franska imperialismen som ännu inte är i stånd att sätta in stora härar mot Ryssland, som hindras av de geografiska förhållandena men som ställer allt vad den kan, alla sina miljoner och alla sina diplomatiska förbindelser och krafter till våra fienders hjälp. Vi

befinner oss i krigstillstånd, och detta krig kan vi vinna. Vi har emellertid en av de mest svåröverbärliga motståndarna att kämpa mot, nämligen krigströtthet, krigshat och krigsavsky. Detta tillstånd måste vi övervinna, därför att vi annars inte kommer att kunna lösa den av vår vilja oberoende krigsfrågan. Vårt land har åter dragits in i krig, och revolutionens öde beror nu helt och hållet på vem som kommer att segra i detta krig, som främst representeras av tjeckoslovakerna, men bakom dem står i själva verket de brittisk-franska imperialisterna som detta krigs ledare, drivkraft och pådrivare. Hela frågan om Ryska socialistiska federativa sovjetrepublikens existens, hela frågan om den ryska socialistiska revolutionen, har nu blivit en krigsfråga. Och med hänsyn till det tillstånd bland folket, som framkallats av det imperialistiska kriget, vållar detta enorma svårigheter. Vår uppgift är emellertid alldeles klar. Varje bedrägeri skulle åsamka den största skada; att dölja den hårda sanningen för arbetarna och bönderna betraktar vi som ett brott. Må alla i stället ha en så klar och tydlig uppfattning som möjligt om denna sanning.

Ja, det har förekommit fall av brottslig svaghet från våra truppers sida, t ex när tjeckoslovakerna intog Simbirsk och de våra retirerade. Vi vet att trupperna är krigströtta, att de avskyr krig, men det är också naturligt och ofrånkomligt att imperialismen, så länge den inte har lidit nederlag i världsmåttstock, kommer att försöka dra in Ryssland i det imperialistiska kriget, att försöka göra det till ett slakthus. Det är så frågan har ställts oavsett om vi vill det eller inte: vi är i krig och revolutionens öde avgörs av detta krigs utgång. Detta måste bli både det första och det sista ordet i vår agitation, i hela vår politiska, revolutionära och omdanande verksamhet. Det är mycket vi har uträttat på kort tid, men det gäller att slutföra allt. Hela vår verksamhet måste helt och hållet underordnas den fråga, varav revolutionens öde och utgång, den ryska och den internationella revolutionens öde nu är beroende. Naturligtvis kommer världsimperialismen inte att kunna ta sig ur det nuvarande kriget utan fler revolutioner; det här kriget kan endast sluta med socialismens definitiva seger. Men för oss gäller det nu att stödja, försvara och bevara denna socialismens styrka, denna socialistiska fackla, denna källa till socialism, som aktivt gör sig gällande över hela världen. Så som saker och ting nu ligger till är detta, en militär uppgift.

Det är inte första gången vi upplever en sådan situation, och många har sagt att även om freden var dyrköpt och krävde många offer av oss och även om fienden spänner sina krafter för att erövra allt fler markområden från oss, så har Ryssland tills vidare trots allt åtnjutit fred och kunnat stärka sina socialistiska vinningar. Vi har t o m gått längre på denna väg än vad många av oss hade föreställt sig. Vår arbetarkontroll har t ex lämnat de former den antog i början långt bakom sig, och för närvarande står vi på tröskeln till den statliga förvaltningens övergång till socialistiska förhållanden. Vi har gått långt framåt på basis av vår praktiska verksamhet; industrin styrs nu helt och hållet av arbetarna. Men omständigheterna har inte gjort det möjligt för oss att i fred fortsätta detta arbete, de har åter påtvingat oss krigstillstånd, och vi måste spänna alla våra krafter och kalla alla under vapen. Om vi i denna fråga skulle stöta på någon vacklan bland kommunisterna, så vore det skam.

Vacklan bland bönderna förvånar oss inte. Bondemassan har inte gått igenom samma livets skola som proletariatet, vilket i decennier vant sig vid att i kapitalisten ha en klassfiende och vilket förmått förena sina krafter för att bekämpa honom. Vi vet att bönderna inte har gått igenom ett sådant universitet. En tid gick de tillsammans med proletariatet, men nu iaktas en period av vacklan då bondemassan splittras. Det händer ofta att kulakerna säljer säd åt bönderna under de fasta priserna för att det skall se ut som om kulakerna försvarar deras intressen. Det förvånar oss inte alls. Men den kommunistiske arbetaren kommer inte att vackla, arbetarmassan är orubblig. Och om en kulakanda dominerar bland bönderna, så går det att förklara. Där det inte finns några bolsjeviker och de tjeckoslovakiska myndigheterna har makten har vi denna bild. Först välkomnas tjeckoslovakerna nära nog som befriare, men

efter några veckor av denna borgerliga makt märks en tvär vändning mot tjeckoslovakerna och för sovjetmakten, därför att bönderna börjar förstå att alla fraser om handelsfrihet och konstituerande församlingen” bara betyder en sak: godsägarna och kapitalisterna har makten.

För oss gäller det att sluta proletariatets led ännu fastare och organisera det hela på så sätt att under de närmaste veckorna allt skall inriktas på att lösa krigsfrågan. Vi för nu krig mot den brittisk-franska imperialismen och allt borgerligt och kapitalistiskt i Ryssland som anstränger sig att omintetgöra den socialistiska revolutionens hela sak och dra in oss i kriget. Arbetarnas och böndernas alla vinningar har satts på spel. Vi kan vara övertygade om att vi kommer att möta omfattande sympati och stöd hos proletariatet och att faran kommer att helt avvärjas, att nya led av proletärer skall rycka in för att försvara sin klass, för att rädda den socialistiska revolutionen. Kampen gäller nu de två huvudpunkterna, alla de fundamentala partiskillnaderna har utjämnats i revolutionens eld. Vänstersocialistrevolutionären, som ivrigt betonar att han är vänsterman, som gömmer sig bakom revolutionära ord men i själva verket gör uppror mot sovjetmakten, han framstår inför historien och den revolutionära kampen som hantlangare åt vitgardisterna i Jaroslavl! Nu finns det bara två klasser på stridsplatsen: klasskampen rasar mellan proletariatet som försvarar det arbetande folkets intressen och dem som försvarar godsägarnas och kapitalisternas intressen. Alla fraser om konstituerande församlingen, en oavhängig stat osv, varmed man försöker vilseleda de oupplysta massorna, har avslöjats genom erfarenheterna från den tjeckoslovakiska rörelsen och de kaukasiska mensjevikernas rörelse. Bakom dessa frågor står samma krafter – godsägare och kapitalister – och liksom den tyska ockupationen medför även det tjeckoslovakiska upproret godsägarnas och kapitalisternas makt. Det är vad kriget gäller!

Kamrater! Proletariatet måste sluta sina led ännu tätare samman och ge exempel på organisation och disciplin i denna kamp. Ryssland är fortfarande det enda land som har brutit alla förbindelser med imperialisterna. Vi blöder visserligen ur svåra sår. Vi har retirerat för det imperialistiska vilddjuret för att vinna tid, samtidigt som vi satt in motstötarna här och där. Men som socialistisk sovjetrepublik har vi förblivit självständiga. Vi har utfört vårt socialistiska arbete och gått emot hela världens imperialism. Denna kamp blir allt begripligare för arbetarna i hela världen, och deras växande vrede för oss allt närmare den kommande revolutionen. Det är just denna kampen gäller, därför att vår republik är det enda land i världen som inte gått hand i hand med imperialismen och som inte tillät att miljoner människor massakrerades för att fransmännen eller tyskarna skulle kunna härska över världen. Vår republik är det enda land som utträtt ur det imperialistiska världskriget genom våld och revolution och som har höjt den socialistiska revolutionens fana. Men nu vill man åter dra in det i det imperialistiska kriget, åter ställa det i stridslinjen. Må tjeckoslovakerna föra krig mot tyskarna, må den ryska bourgeoisin träffa sitt val, in Miljukov – eventuellt i samförstånd med Spiridonova och Kamkov – överväga vilka imperialister de vill gå tillsammans med. Men vi förklarar, att vi måste vara redo att offra våra liv för att hindra ett sådant samgående eftersom det gäller att rädda hela den socialistiska revolutionen. (*Applåder*) Jag vet, att det håller på att inträda en vändning bland bönderna i Saratov-, Samara- och Simbirskguvernementen, där tröttheten och oförmågan att samlas till strid var störst. De har upplevt kosackernas och tjeckoslovakernas överfall, de har i praktiken erfarit vad som menas med konstituerande församlingen och skriken mot Brest-freden, de har insett att allt detta innebär att godsägaren kommer tillbaka och kapitalisten sätter sig på tronen och de blir IM de mest ivriga försvarare av sovjetmakten. Jag tvivlar inte det minsta på att proletärmassorna i Petrograd och Moskva som går i spetsen för revolutionen kommer att förstå omständigheternas krav, förstå vilket hotfullt ögonblick vi nu upplever, kommer att handla med ännu större beslutsamhet och att proletariatet kommer att slå tillbaka både den brittisk-franska och den tjeckoslovakiska offensiven till gagn för den socialistiska revolutionen. (*Applåder*)

Publicerat 1918 i broschyren *Sammanträdet med allryska centrala exekutivkommittén, Moskvas stadssovjet, representanter för företagskommittéer och fackföreningar i Moskva samt allryska kongressen med sovjeternas ordförande den 29 juli 1918*

V I Lenin, *Samlade skrifter*, 5:e ry uppl, b 37, s 1-19